

**GUIA D'ESCALADA
CLÀSSICA A LES
MUNTANYES
DE PRADES**

JOSEP JANÉ VALLVEY

Col·lecció Azimut - 79

Col·lecció: Azimut - 79

*GUIA D'ESCALADA
CLÀSSICA A LES
MUNTANYES DE PRADES*

JOSEP JANÉ VALLVEY

Cossetània
EDICIONS

Fotografia de la portada:
la perfilada "Aresta GER" del roc Ponent, l'itinerari més llarg
de les Muntanyes de Prades. (Foto: Montse Sànchez)

Primera edició: març del 2006

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 - 43800 VALLS
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

© Josep Jané Vallvey
© Cossetània Edicions

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Formes Gràfiques Valls, SA

ISBN: 84-9791-171-7

Dipòsit legal: T-161-2006

*A tots aquells escaladors i escaladores
que hagin realitzat una primera ascensió
en aquestes muntanyes.*

Introducció

Moltes vegades hem utilitzat el terme “via clàssica” per parlar d’un itinerari que, un cop realitzat per primera vegada, amb el pas del temps adquireix un prestigi social entre els escaladors. Els motius poden ser molts: la qualitat i bellesa de l’itinerari, el fet de ser el que inaugura la paret, la seva moderada dificultat o l’equipament generós, que el fa més accessible. En qualsevol cas, la via no decepciona ningú i sempre es relaciona el seu nom amb el de la zona on es troba. Generalment, sempre acaba sent la que aconsegueix més repeticions, i l’escalador que la repeteix valorarà personalment tots aquests factors sense parar-se a pensar en el procediment que es va seguir per constituir per primer cop l’itinerari. Sigui com sigui, els comentaris populars i el pas del temps li penjaran l’etiqueta de “via clàssica”, no sense raó.

Hauríem d’anar més enllà en els conceptes per poder definir la noció d’“escalada clàssica”. L’esport de l’escalada ha passat per èpoques de canvis importants en les quals s’han engendrat variants esportives que han prosperat per si soles. Unes variants que, sense deixar de ser escalada, responen a uns estímuls i a unes finalitats diferents. Aquest seria el cas de l’escalada esportiva, on els objectius a aconseguir en la via d’escalada no tenen res a veure amb la conducta de creació d’aquesta. La confecció de vies esportives és justament això, una confecció minuciosa de la via en la qual els ancoratges s’han col·locat estratègicament i còmodament despenjant-se des de dalt perquè quan s’escali es pugui assolir la màxima dificultat sempre en lliure. El concepte de classicisme pel que fa a l’esport de l’escalada hauria de respondre a aquelles activitats que emparessin el significat real del terme “escalar” des de les primeres accions. Serien clàssiques o tradicionals aquelles escalades en què, en la seva primera ascensió, es valoressin els mitjans, determinants per a cada escalador i decisius a l’hora de definir l’èxit o el fracàs. Aquelles ascensions en què l’escalador s’enfronta al desconegut, intentant guanyar metre a metre els enigmes de la roca. En definitiva, aquelles escalades que generen vies d’ascensió a una paret pujant des de baix.

L'escalada clàssica és l'originària de la majoria d'indrets on es practica aquest esport, mentre que l'esportiva hi ha arribat més tard i ha guanyat terreny i adeptes amb celeritat. Les Muntanyes de Prades en són un exemple clar, amb unes condicions envejables i immillorables per a la nova tendència, reconegudes en l'àmbit mundial. Malgrat tot, l'origen i les arrels de l'escalada d'aquestes muntanyes són tradicionals. L'hegemonia indiscutible del corrent esportiu en els últims quinze anys sembla haver fet oblidar això i ocultar les mostres d'escalada tradicional.

Des de temps antics fins a l'actualitat s'han anat obrint vies des de baix sense que gaires escaladors s'hi hagin fixat ni que gaires publicacions les hagin divulgat. No entrarem ara a parlar de les seves ascensions ni dels seus protagonistes, ni tampoc discernirem sobre el destí afligit a què han arribat algunes d'elles, ja que aquest és un tema a bastament desenvolupat en el llibre "germà" del que teniu a les mans: *Escalada clàssica a les Muntanyes de Prades. Crònica d'ascensions mítiques i batalles perdudes*. El que intenta aquesta guia és recopilar-les totes amb tota la informació necessària per a tot interessat que les vulgui escalar. És aquesta una tria particular que vol treure a la llum unes escalades relegades a un segon pla des de la gran expansió de l'escalada esportiva. Ens sorprendrem de veure que són moltes més del que ens podríem haver imaginat, i no ens ha d'estranyar veure inclosa en aquesta selecció des d'una via totalment desequipada fins a una difícil via de placa d'un sol llarg perfectament equipada amb parabolts. Tot allò que està obert des de baix té cabuda en aquesta guia. Justament per voler-la fer tan extensible és possible que hagin quedat algunes vies en el tinter perquè no s'ha arribat a saber del cert l'origen de la seva primera ascensió. Davant del dubte, millor abstenir-se.

Al cap i a la fi, tenim davant nostre un gran nombre d'itineraris en què, a més de gaudir escalant-los, podem homenatjar uns ideals d'escalada que es manifestaren en els seus traçats.

Interpretació de la guia

Ens trobem davant d'una selecció de vies que, en molts casos, són veïnes de moltes altres d'esportives en una mateixa paret. Aquestes segones no s'inclouen en els croquis per no donar lloc a confusions. Per tant, la primera atenció que haurem de prestar serà l'observació de la paret i l'acurada contrastació amb la ressenya. De vegades no hi haurà cap problema, però trobarem cingles plagats d'itineraris, on només uns pocs seran els que ens ocupen. Per altra banda, sabem que a algunes vies sel's ha modificat el recorregut; els dibuixos, no obstant això, intenten ser tan fidels com sigui possible al traçat originari, que en aquests casos no es correspondrà amb la línia marcada pels nous equipaments. Aquest és un altre fet que cal tenir en compte.

Pel que fa a la graduació, sempre polèmica, es reflectirà segons l'escala francesa a partir del V+. La màxima dificultat obligada de la via s'exposarà en les bases d'informació general, mentre que en el dibuix es desglossarà llarg per llarg. En el cas de vies d'escalada artificial que han estat forçades en lliure s'adjuntarà, al costat de la graduació originària, la graduació en lliure entre parèntesis, entenent-la com a no obligada. Moltes vies, originàriament obertes en artificial, presenten un equipament que no té res a veure amb el que es va deixar a la paret en el moment d'obrir-se. Per això mateix ja no es contempla la possibilitat d'escalar-les en artificial. La graduació, en aquests casos, és la que s'escau per a la seva ascensió en lliure, i no es fa al·lusió a la graduació originària.

El material necessari per a les repeticions ve també explicat de manera més general o més concreta segons les fonts que s'han obtingut, així com l'equipament que trobarem a la via i el seu recorregut. Algunes vies, però, no han estat repetides recentment i no se'n té una informació actualitzada, per la qual cosa la seva graduació s'ha reproduït segons les dades originàries de quan es van obrir i caldrà considerar-la com a orientativa (recordeu els Vº dels anys setanta i primers vuitanta). El mateix es pot dir del material, ja que possiblement ens seran útils els *friends* en una via en què no vénen recomanats senzillament perquè no

existien. Aleshores veurem indicat el terme *encastadors*, que engloba tot material recuperable vàlid per encastar en una fissura. Aquestes vies, en què la informació no és del tot acurada, es distingiran amb un asterisc al costat del nom.

L'estat de tots els itineraris descrits en aquesta guia data de finals de l'any 2004. Pot ser que, des d'aleshores fins al moment de tenir-la a les mans, alguns hagin estat sotmesos a canvis.

Pel que fa als horaris, una de les informacions més canviants i relatives, i tenint en compte que parlem de vies de poca llargada, s'ha optat per no fer-hi referències. Per resumir, de manera general i amb un toc d'ironia, direm que totes les vies es poden fer tranquil·lament en una jornada. Si després de tot això hi ha encara alguna informació que val la pena afegir per millorar les referències, s'adjuntarà en un apartat d'observacions.

A banda de la informació genèrica de les vies, les aproximacions i els descensos de cada sector s'explicaran en la introducció de cada zona. Quan es parla de dreta o esquerra s'entén que és mirant la paret de cara o en el sentit de la marxa. I pel que fa als ràpels, parlarem de ràpel curt per referir-nos a aquell que podem fer amb una corda de 60 metres, i ràpel llarg voldrà dir que necessitarem ajuntar dues cordes.

Finalment, assenyalarem amb un sombrejat en els mapes de situació les zones on no s'hi pot escalar perquè hi nidifiquen espècies protegides. Val a dir que aquesta informació ha estat, en el moment previ de ser lliurat el treball a l'editorial (finals del 2004), consensuada i facilitada per diferents membres del Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya. L'acord ha estat verbal, després d'haver fet reconeixements conjunts sobre el terreny, i amb el suport de persones que han col·laborat en altres guies d'escalada d'altres zones de Catalunya. Per tant, aquesta informació resta lliure de possibles canvis d'opinió i parers contradictoris que es puguin manifestar entre els mateixos o altres membres d'aquests cossos en el futur. Al capdavant, aquesta guia només pretén donar a conèixer totes aquelles vies que existeixen en aquestes muntanyes, sense que això suposi una incentivació per anar-les a escalar, la qual cosa és responsabilitat de cadascú.

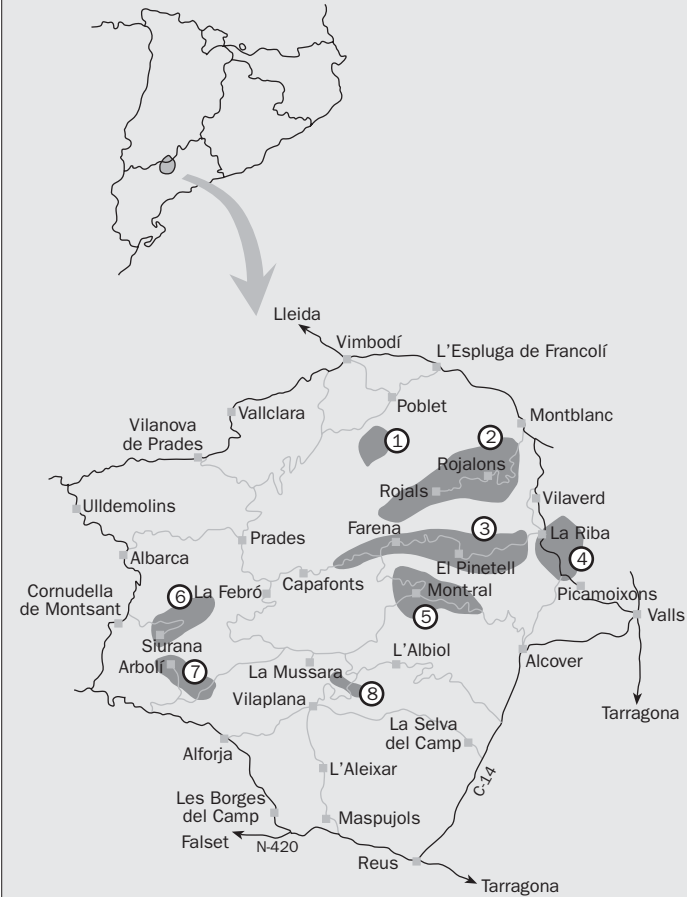
Situació de les Muntanyes de Prades i distribució de les zones

Les Muntanyes de Prades s'estenen per un total de cinc comarques catalanes, quatre de tarragonines i una de lleidatana. En més superfície en unes i en menys en altres, aquestes muntanyes s'erigeixen entre l'Alt Camp, el Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i les Garrigues. En uns casos, anomenarem poblacions d'aquestes comarques per referir-nos a les zones d'escalada. En d'altres, en canvi, anomenarem accidents geogràfics característics, ja que el tema que ens ocupa està més lligat a la geografia física que a la humana. Així doncs, les zones d'escalada que diferenciarem seran vuit, que citarem segons les trobem enumerades en el mapa de situació general:

1. Barranc de Castellfollit
2. Rojals i els Cogullons
3. Vall del Brugent
4. Estret de la Riba / Congost de la Roixela
5. Vall del Glorieta i rodalies de Mont-ral
6. Siurana
7. Arbolí
8. La Mussara

Algunes zones, a causa de la seva extensió, s'han dividit en seccions, i finalment en sectors. El camí d'accés a cada sector el farem atenent al mapa de situació i a les explicacions sobre l'aproximació que es fan per a cada zona. Les orientacions de cada paret s'indiquen als dibuixos, ja que un mateix sector pot tenir diferents orientacions.

MAPA DE SITUACIÓ GENERAL

LLEGGENDA

	Carretera		Zona restringida totalment a l'escalada per nidificació d'espècies protegides
	Pista (asfaltada o de terra)		Zona restringida temporalment a l'escalada per nidificació d'espècies protegides (de gener a juny, tots dos inclosos)
	Línia ferroviària		Zona restringida temporalment a l'escalada per nidificació d'espècies protegides (febrer i març)
	Camí o sender		
	Cingles i agulles		
	Riu o torrent		
	Font		
	Bassa		
	Nucli de població, edificacions o masos		
	Lloc on aparcar el cotxe		
	Cim geogràfic		

Agraïments

Em toca ser redundat en aquest apartat i tornar a donar les gràcies a les mateixes persones que m'han ajudat tant en l'elaboració d'aquesta guia com en el recull històric que la precedeix en forma del llibre ja anomenat a la introducció, ja que han estat dos treballs paral·lels. Al mateix temps, hi ha un altre grup de persones que no tenen res a veure amb l'origen de les vies aquí ressenyades però que mereixen també el meu agraïment.

Alguns itineraris que apareixen en aquesta guia es poden considerar totalment inèdits, a causa del seu total desconeixement. En algunes ocasions, ni els mateixos aperturistes recordaven un mínim de les seves característiques de dificultat, traçat, etc. Són escalades molt recòndites de les quals no se n'havia confeccionat mai cap ressenya, probablement amb poques o cap repetició i sense cap mena d'informació a banda de la seva existència. Altres vies, encara que no tan desconegudes, subsistien gràcies a algun dibuix i a algunes dades poc fiables. Algunes eren d'interès escàs; d'altres, però, valia la pena escalar-les per poder fer un croquis adequat. Les persones a què em refereixo són les que m'han acompanyat a repetir aquestes vies per poder reproduir posteriorment una ressenya fidel. M'estalviaré d'anomenar-los perquè han estat molts i correria el risc d'oblidar-me algú. Ells saben ja qui són: moltes gràcies a tots.

Barranc de Castellfollit

Zona que es diferencia de totes les altres per una clara característica: la roca granítica. Aquest és el tret distintiu d'aquesta vall, en què destaca també l'existència d'alguns dels itineraris més llargs de les Muntanyes de Prades. Aquests itineraris recorren el roc Ponent i la Torre del Moro, els dos bastions indiscutibles. Difícilment es pot prescindir d'anomenar qualsevol de les seves vies, símbols de cadascuna de les èpoques d'expansió d'aquest barranc admirable. Citarem, per dir algun nom: "Aresta GER", "Borges", "Esperó sublim", "Paranoia nocturna", "Bayona-Boronat" i "Toset-Toset".

Poder gaudir del granit de Castellfollit és agraït dins del context que ens ocupa, però no és el granit del Pirineu. Les fissures no són sempre tan perfectes com desitjaríem, i el líquen es fa molest en algun itinerari. El traç dibuixat de les vies respon a la línia que es va seguir en la primera ascensió, però quan ens trobem a la roca veurem una àmplia gamma de possibilitats, en què cada fissura és una variant. Aquestes variants no estan ressenyades per evitar confusions, però en la majoria trobarem rastres de pas.

A l'esquerra de la via "Espit natural", a la cara nord del roc Ponent, s'estenen unes grans plaques inclinades molt discontinues i interrompudes per la vegetació. Hi ha constància que han estat recorregudes en diferents èpoques per diferents escaladors. A causa de la textura discontinua i indefinida d'aquesta secció de paret (de vegades mullada), és possible que tots aquests itineraris coincideixin sense seguir una línia clara. Davant d'això, s'ha optat per no ressenyar-los.

Aproximacions i descensos

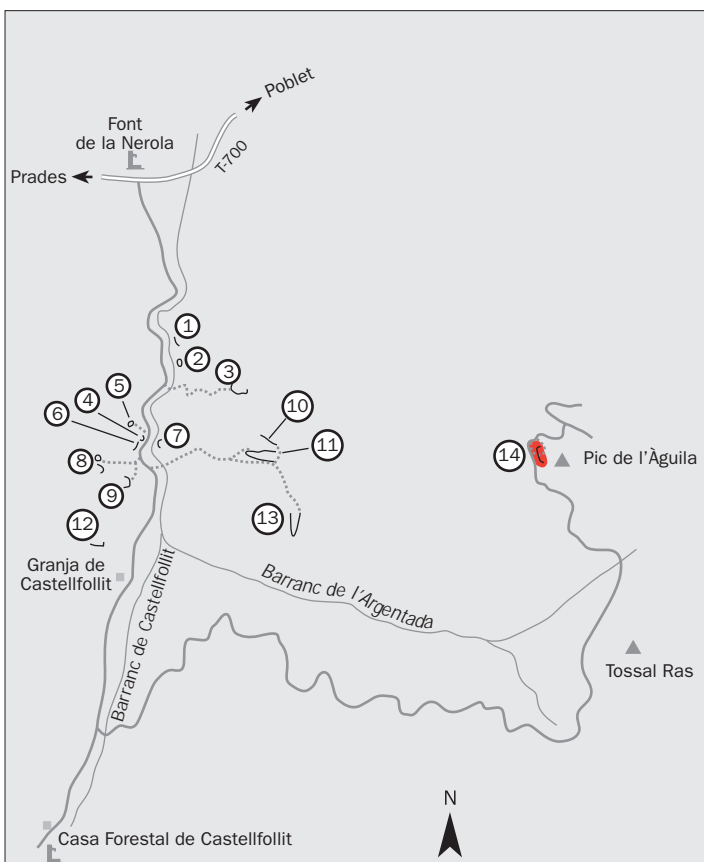
La pista asfaltada que s'agafa al començament del barranc i va fins a la casa forestal és la base per aproximar-nos a tots els sectors, excepte el 14. Es pot deixar el cotxe en petites esplanades a tocar de la pista i avistar fàcilment tots aquests sectors. Els camins d'accés són evidents com a conseqüència de la seva proximitat a la pista, i es fan camp a través o per tarteres i senders marcats amb fites. Els únics que requereixen una mínima explicació són els que porten a la Torre del Moro, al roc Ponent i a la roca de Llevant.

Per anar a la Torre del Moro creuarem el riu poc abans d'un revolt de la carretera, i de seguida enfilarem un sender marcat que va coincidint a trams amb una torrentera. Arribem a un punt en què la deixem i ens dirigim cap a l'esquerra fins a sota de la cara oest de la Torre. Des del cim, crestegem en direcció est i després fem una fàcil desgrimpada que ens porta fins al peu de la cara sud.

El sender que puja fins al roc Ponent comença a la dreta d'una pedrera abandonada molt característica, després d'haver creuat el riu per un lloc on hi ha un curt camí tallat per un arbre caigut. El sender no té pèrdua i va pujant fins a una gran tartera que aviat es bifurca i ens porta a la cara nord o a la sud, segons desitgem. La baixada es fa a peu en direcció est i de seguida ens decantem per trobar la gran tartera de la cara sud. Des de la part superior d'aquesta tartera podem arribar, sense camí marcat i guiant-nos amb una mica d'intuïció en direcció sud, a la roca de Llevant.

L'aproximació als Petits Drus tampoc no està senyalitzada. Si hi volem arribar, haurem d'anar camp a través des d'on els vegem, en línia recta, més propers a la pista asfaltada.

L'únic sector de què no hem parlat fins ara és el 14. L'aproximació a peu és gairebé nul·la, després d'haver seguit en cotxe una pista de terra que agafem a l'esquerra des de la pista asfaltada, poc abans de la casa forestal. Seguim aquesta pista durant un bon tros fins a passar la capçalera del barranc de l'Argentada i arribar a un collet on es pot aparcar. Des d'aquest petit cingle, únic de roca calcària en aquesta zona, baixem a peu per un sender marcat que comença al final d'un tallafocs, que gairebé arriba fins damunt del cingle.

ZONA 1. BARRANC DE CASTELLFOLLIT

SECTORS

1. PIC CURSETISTA / BLOC DEL DAMUNT DEL LLAC
2. LA PUNTA DE LA FAVA
3. TORRE DEL MORO / ROCA DE LA MEL
4. AGULLA DEL NOI
5. AGULLA DEL DIT
6. PARET DEL CAMÍ / PARET DEL MUR
7. AGULLA DE LA VERGE DELS TORRENTS
8. LES BESSONES
9. PARET DEL BEC / AGULLA DEL FUTUR
10. CONTRAFORT DEL ROC PONENT
11. ROC PONENT
12. ELS PETITS DRUS
13. ROCA DE LLEVANT
14. PIC DE L'ÀGUILA

1. PIC CURSETISTA / BLOC DEL DAMUNT DEL LLAC

1. Via: Cleopatra *

· 1a ascensió: 18/11/1984 per Jordi Picanyol, Ramon Tarés, Antoni Sabaté i Ramon Callau.

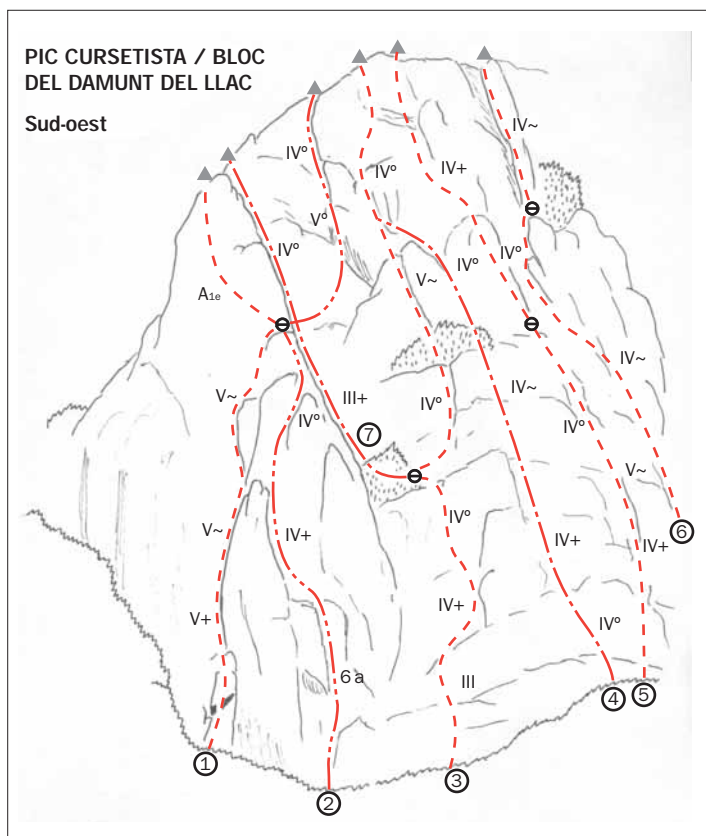
- Dificultat: V+, A_{1e}.
- Recorregut: 30 m.
- Equipament: Burins i claus.
- Material: Tascons i plaquetes recuperables.

2. Via: Crema dental *

- 1a ascensió: ?
- Dificultat: 6a.
- Recorregut: 30 m.
- Equipament: Claus i burins.
- Material: Tascons.

3. Via: Canguelo *

· 1a ascensió: 1985 per Xavi Plana, Albert Rovira, Eduard Martín i Montse Bernat.

- Dificultat: IV+.
- Recorregut: 35 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons.

4. Via: Esperó mel i mató *

· 1a ascensió: 9/3/1986 per Eduard Martín, Montse Bernat i Xavi Plana.

- Dificultat: IV+.
- Recorregut: 35 m.
- Equipament: Desequipada.
- Material: Tascons i *friends*.

5. Via: Pitonada / Buscant un nom desesperadament *

· 1a ascensió: 8/12/1985 per Albert Rovira, Xavi Plana i Eduard Martín.

- Dificultat: V~.
- Recorregut: 35 m.
- Equipament: ?
- Material: Tascons.

6. Via: Ton-Franch *

· 1a ascensió: 22/8/1976 per Josep M. Franch i Anton Cabeza.

- Dificultat: IV°.
- Recorregut: 35 m.
- Equipament: Desequipada.
- Material: Tascons.

7. Via: Variant *

- 1a ascensió: ?
- Dificultat: V~.
- Recorregut: 15 m.
- Equipament: Desequipada.
- Material: Tascons i *friends*.

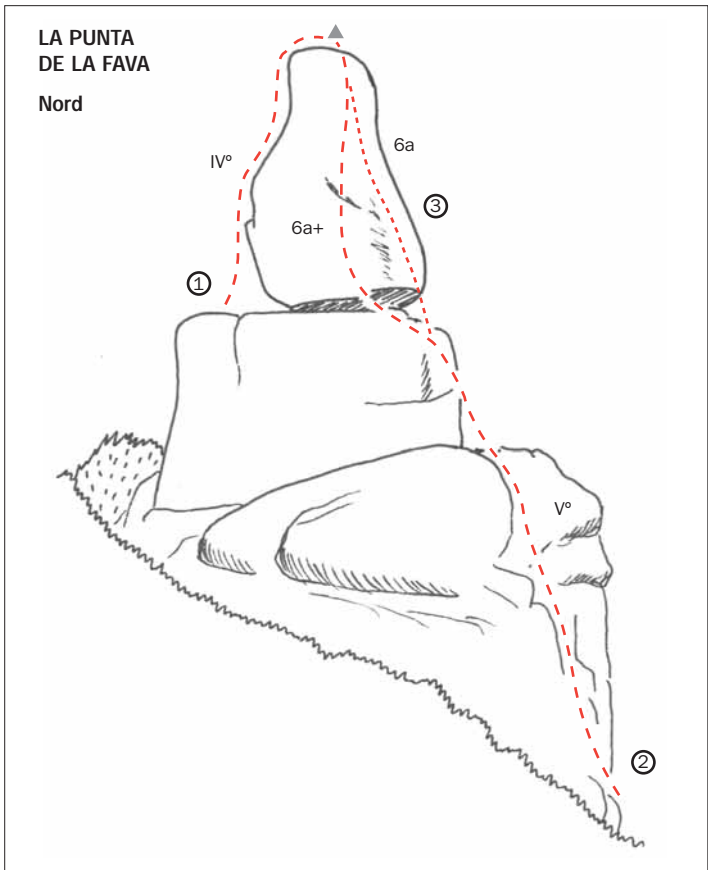
2. LA PUNTA DE LA FAVA

1. Via: Normal

· 1a ascensió: Anys setanta per escaladors de Reus.
 · Dificultat: IV°.
 · Recorregut: 4 m.
 · Equipament: Desequipada.
 · Material: És opcional l'ús de material adicional en aquesta via, a causa de la seva escassa dificultat i recorregut.

2. Via: Del frenillo

- 1a ascensió: 1985 per Josep M. Plana.
- Dificultat: 6a+.

- Recorregut: 10 m.
- Equipament: Burins.
- Material: Equipada.

3. Via: Sexograma digital

- 1a ascensió: 1985 per Josep M. Plana.
- Dificultat: 6a.
- Recorregut: 10 m.
- Equipament: Burins.
- Material: Equipada.

3. TORRE DEL MORO / ROCA DE LA MEL

1. Via: Boronat-Toset

- 1a ascensió: 1973 per Josep Toset i Joan Boronat.
- Dificultat: V~.
- Recorregut: 100 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons.

2. Via: Ramon Asiaín

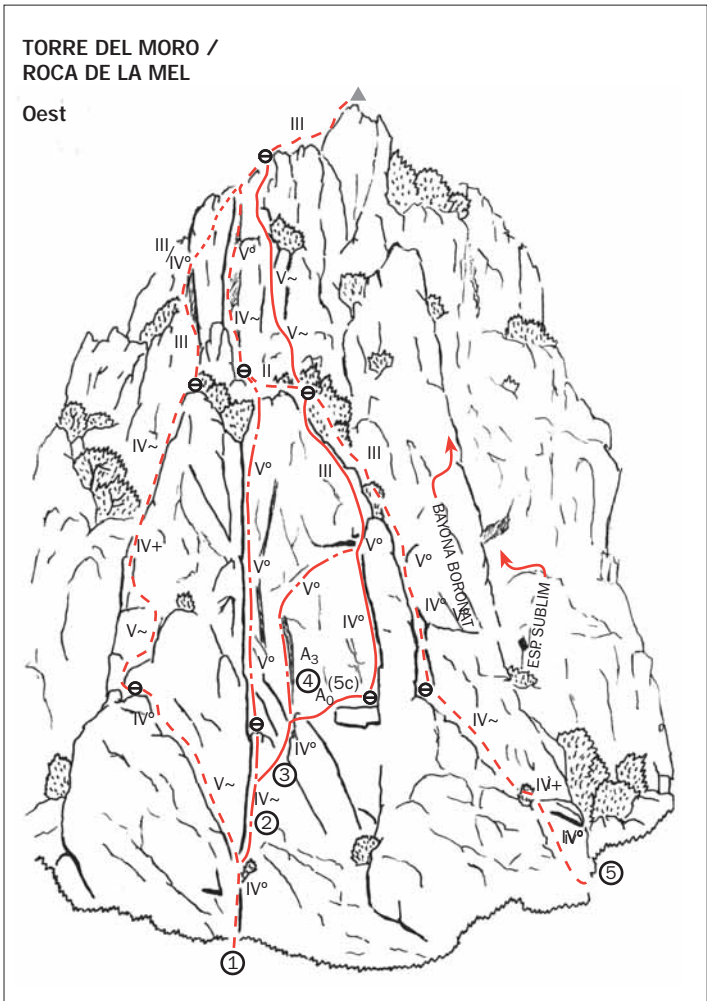
· 1a ascensió: Anys setanta per Jordi Coll, Pere Alegre i Magí Alegre.

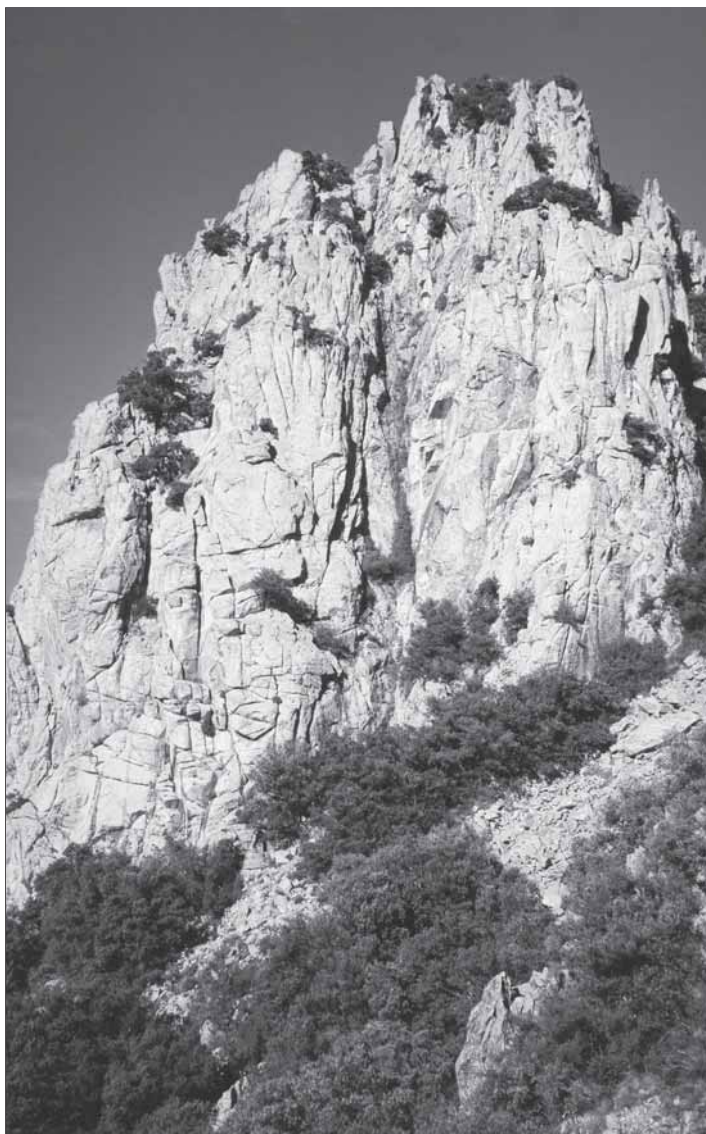
- Dificultat: V°.
- Recorregut: 60 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons i *friends*.

3. Via: Ton-Franch

· 1a ascensió: 10/2/1974 per Josep M. Franch i Anton Cabeza.

- Dificultat: V°, A₀ (V+).
- Recorregut: 80 m.
- Equipament: Claus i burins.
- Material: Tascons i *friends*.

Cara sud de la Torre del Moro o roca de la Mel, per on discorren itineraris de gairebé totes les èpoques. (Foto: Josep Jané)

4. Via: Variant Atòmic
- 1a ascensió: Primers anys vuitanta per Jordi Besora i Ricard Castellví.
 - Dificultat: V^o, A₃.
 - Recorregut: 30 m.
 - Equipament: Desequipada.
 - Material: Claus, tascons i *friends*.

7. Via: Bayona-Boronat

- 1a ascensió: 1972 per Pere Bayona i Joan Boronat.
- Dificultat: 6a, A₁ (6b).
- Recorregut: 80 m.
- Equipament: Parabolts.
- Material: Tascons.
- Observacions: Entre aquesta via i la “Paranoia nocturna” s’ha encabít una via esportiva que va molt propera i travessa el flanqueig característic. Haurem de mirar de no tocar-la.

8. Via: Alicantropia

- 1a ascensió: 3/10/1982 per Eduard Martín, Robert Adserà, Cristóbal Gómez i Josep M. Plana.
- Dificultat: 6c.
- Recorregut: 50 m.
- Equipament: Parabolts.
- Material: Equipada.

9. Via: Paranoia nocturna

- 1a ascensió: 1986 per Josep M. Plana, Robert Adserà i Jaume Maçana.
- Dificultat: 6b.
- Recorregut: 70 m.
- Equipament: Parabolts.
- Material: Equipada.

10. Via: Magí Alegre

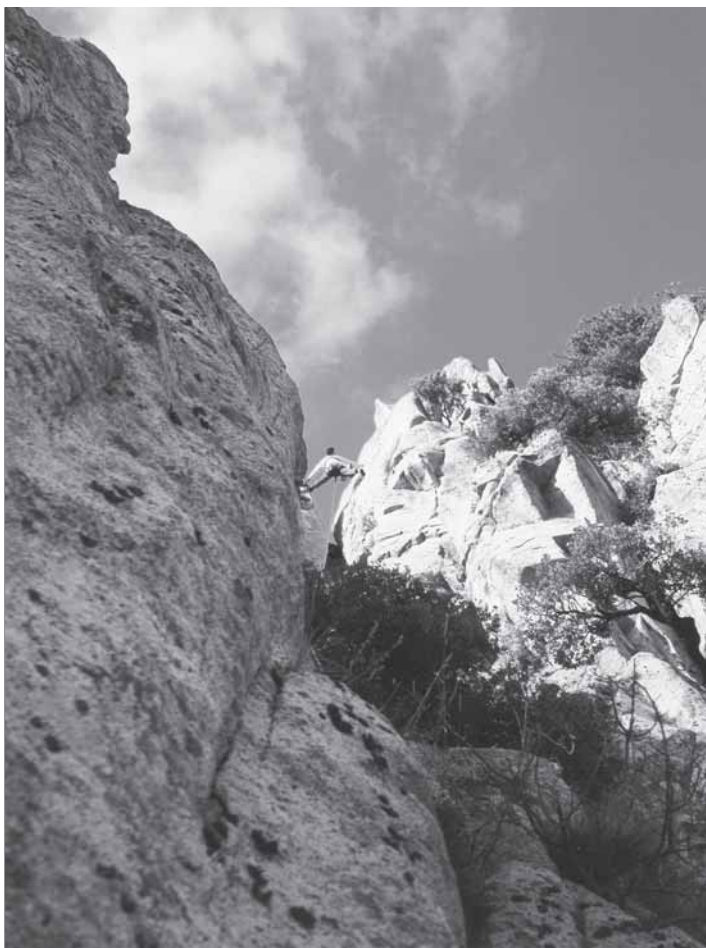
- 1a ascensió: 22/2/1981 per Pere Alegre i Francesc Alegre, amb la col·laboració de Pedro Pérez, Xavi Plana i Eduard Martín.
- Dificultat: 6a.
- Recorregut: 100 m.
- Equipament: Claus, burins i parabolts.
- Material: Tascons i *friends*.

11. Via: Esperó sublim

- 1a ascensió: 29/10/1983 per Jordi Besora i Quico Magriñà.
- Dificultat: 6a, A₁.
- Recorregut: 100 m.
- Equipament: Parabolts, burins i claus.
- Material: Tascons i *friends* petits.

12. Via: Star Wars

- 1a ascensió: 6/10/2003 per Josep Jané en solitari.
- Dificultat: 6a.
- Recorregut: 100 m.
- Equipament: Claus i espits.
- Material: Tascons i *friends*.

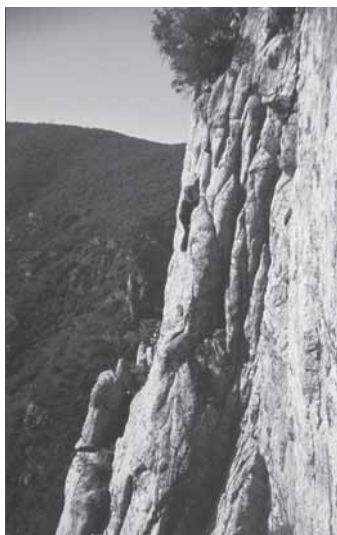
Sortida de la via "Magí Alegre" de la Torre del Moro.
(Foto: Elisenda Carles)

13. Via: Montblanc

- 1a ascensió: 1980 per Jordi Besora i Ricard Castellví.
- Dificultat: V+, A₂.
- Recorregut: 70 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons, *friends* i un clau pla.

14. Via: Toset-Coll

- 1a ascensió: 1974 per Jordi Coll i Josep M. Toset.
- Dificultat: V°, A₁ (6c).
- Recorregut: 80 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons i *friends*.

Una cordada al tercer llarg de la via "Bayona-Boronat" de la Torre del Moro. (Foto: Col·lecció Pere Bayona)

Segon llarg de la via "Star Wars", també ubicada a la Torre del Moro o roca de la Mel. (Foto: Josep Jané)

Alguns itineraris moderns de Castellfollit recorren plaques exigents, com les de l'"Esperó sublim". (Foto: Col·lecció Ricard Castellví)

15. Via: Trompa de l'elefant

- 1a ascensió: 1985 per Xavi Plana i Josep M. Plana.
- Dificultat: 6b+.
- Recorregut: 40 m.
- Equipament: Claus, burins.
- Material: *Friends*.

4. AGULLA DEL NOI

1. Via: Gonzalo con la flauta

· 1a ascensió: 31/3/1986 per Montse Bernat, Edu Martín i Pedro Pérez.

- Dificultat: IV+.
- Recorregut: 15 m.
- Equipament: Desequipada.
- Material: Tascons i *friends*.

2. Via: Cafeína exprés

· 1a ascensió: 16/3/1986 per Montse Bernat i Edu Martín.

- Dificultat: IV+.
- Recorregut: 15 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons i *friends*.

3. Via: Deserción en cadena

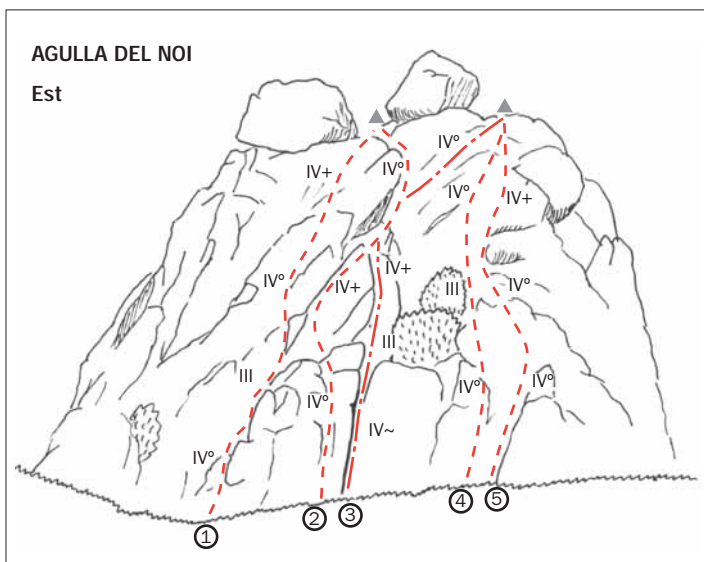
· 1a ascensió: 31/3/1986 per Montse Bernat, Edu Martín i Pedro Pérez.

- Dificultat: IV+.
- Recorregut: 15 m.
- Equipament: Claus.
- Material: Tascons i *friends*.

4. Via: Del Machuvhichy

· 1a ascensió: 31/3/1986 per Montse Bernat, Edu Martín i Pedro Pérez.

- Dificultat: IV°.

Índex

Introducció	5
Interpretació de la guia	7
Situació de les Muntanyes de Prades i distribució de les zones	9
Agraïments	11
Zona 1. Barranc de Castellfollit	13
Zona 2. Rojals i els Cogullons	41
Zona 3. Vall del Brugent	71
Zona 4. Estret de la Riba / Congost de la Roixela	141
Zona 5. Vall del Glorieta i rodalies de Mont-ral	161
Zona 6. Siurana	187
Zona 7. Arbolí	235
Zona 8. La Mussara	247